

LA
ALRE

Durant
de portar
son que
de la dis
des de les
del SI + al
els educ
per a dir
SI per a
verant
els canvi
ells - pro
de l'Est
rilles que
durant la
defensa d
amb viru
pre la bo
posa e h
Per la
tants que
canprova
prendre
abatenir
llur vot
participa
masses
Final
una m
les xif
rior -
per h
oficial
gonar
contra
liberta
pular.
Reib
votaren
con les
hao. Bar
nyols e
manifest
acereix
antifran
els obra
Prio e
dies de
solemn
mateix
Ha par
els obra
tat i en
52.000
Hispan
fills de
Standard
col·lect
obrer
imprim
total q
obrer
tació. I
panya
iera en
person
A la no
de treba

TREBALL

ano : 1967

MINISTERIO
DE CULTURA

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 282

Barcelona, Gener 1967

Preu: 1 pta

LA REPLICA OBRERA AL REFERENDUM FRANQUISTA

Durant els dies posteriors al Referèndum, els portaveus oficials han repetit fins atipar-se'n que Espanya havia di SI al manteniment de la dictadura del General Franco. Però des de les files mateixes dels propugnadors del SI s'alçaren desseguida veus autoritzades —els editorialistes d'ABC i YA entre elles—, per a dir que els espanyols no havien votat SI per a que el General Franco segueixi governant com fins ara, sinó per a que imposi els canvis que el país reclama i que —segons ells— promet iniciar la nova Llei Orgànica de l'Estat. L'enfrontament entre les camarilles que sostenen a la dictadura, esmorteït durant la campanya electoral per llur comuna defensa del SI, torna doncs a manifestar-se amb virulència renovada menaçant de rompre la forçada convivència que Franco imposa a les esmentades camarilles.

Per la seva part, la gran majoria de votants que anaren a les urnes per temor han comprovat que el règim no s'ha atrevit a prendre represàlies contra els que es van abstenir; senten vergonya de llur temor i de llur vot i estan desitjosos de treure's l'espina participant en una o altra forma d'acció de masses contra la dictadura.

Finalment, la minoria que s'abstingué —una minoria de 2.356.688 espanyols segons les xifres oficials, però realment molt superior—, es troba acrescudada i plena de moral per haver resistit dignament a les pressions oficials i està més disposada que mai a continuar l'acció de masses que ha d'imposar, contra Franco i contra els franquistes, les llibertats democràtiques i la sobirania popular.

Reflexe de l'esperit existent entre els que votaren per temor i els que s'abstingueren, són les lluites obreres en curs. Madrid, Bilbao, Barcelona i altres centres obrers espanyols són un bullider de protestes, vagues i manifestacions que revelen un notable acreixement de la consciència proletària i antifranquista entre els treballadors. A Bilbao els obrers de « Bandas de Laminado en Frio » (Basconia), porten ja més de quaranta dies de vaga, sostinguts per la solidaritat no solament dels treballadors bascs sinó així mateix de la dels d'altres indrets d'Espanya (La premsa diària ha donat compte de que els obrers de Marconi, de Madrid, han recaptat i enviat als seus companys de la Basconia 52.000 pessetes, mentre que els de Perkins Hispània ofereixen endur-se a Madrid els fills dels vaguistes). A la capital d'Espanya, Standart es troba en situació de conflicte col·lectiu, després de que els seus 13.000 obrers i empleats van fer una manifestació imponent pels carrers de Madrid i un atur total que assolí l'alliberament de diversos obrers detinguts en el curs de la manifestació. Conflictes aguts commouen arreu d'Espanya a ferroviaris, transportistes per carretera empleats de la Telefónica, així com el personal de tramvies i autobusos suburbans. A la nostre ciutat hi han també moviments de treball lent o vagues d'hores extres a la

HOSA i a l'Aiscondel, i conflictes diversos a la SEAT, al Ram de l'Aigua del Tèxtil, a la Maquinista Terrestre i Marítima i en altres grans empreses.

Totes aquestes accions són impulsades pel Moviment de les Comissions Obreres que segueix estenent-se i consolidant la seva organització i que el Govern intenta inutilment paraitzar i descomposar mitjançant la repressió. Després de senyalar les concessions que el nou moviment obrer ha arrencat en els darrers temps, el « The New York Times » del dia 9 de gener escrivia: « Però això no és suficient per a la direcció rebel que exigeix el complet alliberament del control oficial. Les seves armes són les il·legals però cada vegada més potents Comissions Obreres, compostades per catòlics progressistes, socialistes i comunistes, que des de la passada tardor exerceixen un elevat grau de control sobre la classe obrera ».

« Aquest hivern, una onada de vagues, aturs, treball lent i menaces de vagues per rams d'indústria —principalment com a resultat d'una incipient recessió industrial—, han començat ja a dur al règim a combatre-la amb detencions i altres mitjans de pressió. Però a Madrid els obrers es manifestaren la setmana passada i ara tenen també poder de combat, per la qual cosa la batalla no ha fet més que començar. »

En aquest clima, que amb tanta agudesa descriu el diari nordamericà, el Govern comença a preparar la reforma sindical promesa en la nova Llei Orgànica de l'Estat. Tal i com van fer amb la Llei mateixa, Franco i Solís pretenen regular la reforma sindical sense que els treballadors tinguin art ni part en ella, per a, d'aquesta manera, limitar-la a alguns retocs de façana que deixin intacta l'essència de l'actual CNS.

Però el camp de maniobra del règim és ja tant reduït que ni tan sols una operació d'aquesta mena pot realitzar-la sense facilitar al mateix temps la lluita dels treballadors. El sol fet de que sigui acceptada oficialment la caducitat del sindicalisme vertical i de que s'anuncii la futura estructuració d'organitzacions horitzontals de treballadors, de tècnics i d'empresaris, proporciona als treballadors nous arguments « legals » per iniciar ells mateixos l'elaboració de les bases programàtiques i d'organització d'un autèntic sindicat obrer. Aquestes bases haurien de discutir-se en primer lloc en assemblees obreres d'empresa, després en conferències de representants obrers per rams d'indústria i, finalment, en Congressos lliures de treballadors de caràcter local, provincial i nacional.

Sortint al pas dels propòsits de Franco i de Solís, 129 enllaços sindicals de Lleida escrivien recentment en una carta dirigida al Vicepresident del Govern, General Muñoz Grandes: « La nova Llei Sindical ha d'ésser elaborada en assemblees generals de representants dels treballadors, elegits per aquests, i no solament per experts ministerials o pels que han estat designats pel Govern per a complir altes missions polítiques ». Aquesta exigència, ha de ser recolzada pels jurats, enllaços i treballadors de totes les empreses d'Espanya.

Però escriure a les autoritats o qualsevol altra forma d'acció « legal » no resol res sota el franquisme si no s'exerceix al mateix temps una pressió « extra-legal » a través de vagues, manifestacions o altres mitjans similars. Es més; les formes « legals » d'acció han d'entendre's essencialment com a formes auxiliars destinades a atreure els treballadors a una lluita que, en el seu desenrotllament, serà necessari complementar amb formes « extralegals » d'acció.

Naturalment, la lluita per un autèntic sindicat obrer no pot lliurar-se de manera isolada, sinó estretament entrelaçada amb la lluita per les reivindicacions econòmiques i materials dels treballadors, la defensa de les quals exigeix precisament l'existència d'un veritable sindicat de classe, independent i democràtic. El desenrotllament de la batalla reivindicativa en curs, la multiplicació dels aturs i manifestacions en recolzament de les millores econòmiques i materials que els treballadors justament reclamen, és una condició per avançar vers la conquesta de la llibertat sindical que pretenen assolir.

Combinant intel·ligentment les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors i les formes legals i extralegals d'acció, el nou moviment obrer està donant ja la rèplica adequada als organitzadors del Referèndum i avança vers la preparació d'accions generalitzades que arrencaran al règim noves i més importants concessions i que culminaran en la conquesta de la democràcia.

En el XVIII Congrés del Partit Comunista Francès

SALUTACIO DE SANTIAGO CARRILLO

En la darrera sessió del XVIII Congrés del Partit Comunista Francès que s'ha celebrat a París del 5 al 9 de gener, Santiago Carrillo, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, aportà la salutació fraternal de tots els comunistes espanyols, inclosos, naturalment, els de Catalunya. Entre altres coses, Santiago Carrillo digué:

« L'amistat entre els nostres dos Partits s'ha desenrotllat en el respecte mutu de la personalitat de cada un d'ells, aplicant el principi de la no-ingerència en els assumptes interiors. Aquest respecte mutu és un exemple de relacions entre partits comunistes ». Al referir-se als problemes del moviment comunista mundial, Santiago Carrillo manifestà:

« Per part nostra estem per una conferència del nostre moviment que tingui en compte les experiències i els problemes nous i que, en un esperit obert —tot i respectant la diversitat natural que el seu propi creixement ha creat en el sí del nostre moviment— fóra una contribució a la sol·lució de les diferències existents. Pensem que aquesta conferència ha d'ésser seriosament preparada, sense descuidar les reserves de certs partits germans i fent tot el que es pugui per a superar-les. Mes, en tot cas, el moviment comunista té necessitat d'afirmar la seva existència i la seva voluntat de mantenir-se en tant que moviment internacional. »

Mai, en tots els anys de nit franquista, no s'havia reaccionat amb més rapidesa i audàcia front a la repressió franquista com s'ha fet enguany. Una acció represiva en produeix una d'anti-repressiva i, al capdavant, és aquesta la que deixa més rastre.

Les Comissions Obreres per un costat; estudiants i professors en lluita per un sindicat i una Universitat democràtiques, per un

PEL VIETNAM

EL QUE JA FEM

Ho va veure un periodista de « El Correo Catalán » i tingué l'honoradesa d'escriure-ho el 31 de desembre des de Madrid: « Al carrer Mesonero Romanos, a tres passes de la Gran Vía, damunt d'un d'aquells cartells repetits dies enrera, algú ha escrit, entre admiracions, aquestes paraules: « PAZ EN EL VIETNAM! »

El mateix dia, la policia de Barcelona agafava a l'impressor Francesc Monzón Madurell perquè pintava —no era la primera vegada— frases contra els agressors del Vietnam a la porta del consolat dels EE.UU. Par altra banda, i també durant les festes nadalenes i d'any nou, 17 organitzacions catòliques conciliars de Catalunya editaven i enviaven una tarja que reproduïa una foto impressionant: una nena vietnamesa cremada pel napalm amb el seu germanet a l'esquena. La paraula PAU en tots els idiomes i, com a desig dels firmants, aquest auguri: « TAMBE ES NADAL AL VIETNAM, ELS HOMES DE BONA VOLUNTAT... ALS QUI ELS HI FOU PROMESA LA PAU, NO PODEM OBLIDAR LES NOSTRES RESPONSABILITATS. »

Ja el mes de novembre, « Franciscàlia » de Barcelona organitzà amb esclat les Jornades pel Vietnam amb conferència-diàleg on es plantejaren les qüestions de la guerra que els EE.UU. imposen al Vietnam, però no hi ha dubte que l'esdeveniment més important en aquesta activitat de denúncia de l'agressió i solidaritat amb els agredits, ha estat l'exposició inaugurada el 27 de desembre al Club dels Amics de la ONU a Barcelona: 30 pintors espanyols hi presentaren obres, i destacats intel·lectuals catalans hi foren invitats: Francesc Candel, J.A. Goytisolo i A. Cirici entre altres. Les obres exposades, en la seva majoria, eren al·legòriques a la pau tan anhelada. Per manca d'espai ens limitem a donar alguns noms de famosos artistes: Artigau, Ràfols Casamada, Maria Girona, Josep Guinovart, Pepe Ortega, Subirachs, etc. Entre els quadres exposats s'hi destacava, reproduït en lletres molt grans, el poema de Rafael Alberti titulat: VIETNAM, poema corprenedor que comença dient: « Lo grito desde Roma: ¡Afuera! », i acaba repetint: « ¡Pido la paz! Lo grito desde Roma ».

L'exposició dels amics de la ONU a Barcelona, pels milers de barcelonins que ha rebut, per tot el que en ella es representa, es una demostració concreta i esperançadora d'allò que JA PODEM FER per a mostrar, de veritat activa i no sols de sentiment, la nostra condemna de l'agressió imperialista yanqui i la nostra admiració i solidaritat envers l'heròic Vietnam. De menys volada, però igualment admirable, ha estat la presentació de poemes i pintures que, sota el lema PAU AL VIETNAM, s'ha fet a Tortosa i a Igualda pel « Grup Macla 65 », del Club Universitari de Tortosa.

Aquests fets els portem i els saludem a « TREBALL » no pas únicament per donar-ne a conèixer la seva significació humana i cívica sinó per tal de posar-los d'exemple doncs és evident que la situació del Vietnam, agreujada per la demencial « escalada » de Johnson, posa en perill la pau del món i exigeix, cada hora que passa i a tots els pobles, quelcom de més efectiu que la simpatia i l'admiració: Exigeix accions concretes com les esmentades i altres que ja són possibles al nostre país. Cal denunciar el crim dels yanquis davant les seves embaixades i consulates; a l'arribada de « marines » als nostres ports; als llocs turístics d'aglomeració nordamericana; amb motiu de visites de personatges oficials, etc. Cal que ho sapiguin els yanquis: CONDEMNEM LA GUERRA QUE FAN AL VIETNAM i no volem ésser-ne còmplices. QUE S'EN VAGIN TAMBE DE CASA NOSTRA, de les bases que tenen a la nostra terra amb l'objectiu exclusiu de servir-se'n per a la guerra, exposant el nostre país i la nostra gent a la destrucció mes horrorosa.

Per això, solidaritzar-se amb el Vietnam, exigir la PAU en aquell continent, és també contribuir a la nostra pròpia seguretat. Així cal veure les accions que es fan i es faran a casa nostra per la Pau al Vietnam.

N. P.

PLANTAR CARA A LA REPRESSIO PRIMER PAS PER ENSORRAR-LA

altre; catòlics fidels al Concili i als seus ensenyaments més positius; mestresses de casa manifestant contra la carestia, contra les lladregades dels monopolis, per escoles, per vivendes i ambulatoris... La policia de Franco mai no havia estat més enfeïnada. S'ha d'acu-

dir a tot arreu. I agafen i empresonen obrers, estudiants, mestresses de casa, capellans... La repressió es com llenya al foc del descontent; el fa més viu i més actiu: La dictadura ja no pot reeixir amb la garrotada. Vejem alguns exemples, els més recents:

LES COMMISSIONS OBRERES

El 26 de desembre, quan s'anava a celebrar una assemblea de les Comissions Obreres a Sabadell, la policia intervingué brutalment i agafà a sis dels assistents, els interrogà i els deixà sortir per tal de « no excitar los ànimos » de llurs companys i de la classe obrera de Sabadell. A la matinada, però, els anà a buscar a llurs domicilis seguint la tàctica de la guineu. Entre els detinguts: un vocal de Jurat d'empresa i un

vocal nacional del Sindicat de la Construcció i membre del Consell Provincial de Treballadors de Barcelona.

REACCIO IMMEDIATA

Reproduïm i traduïm del castellà les peticions que Jurats, enllaços sindicals i treballadors del Sindicat de la Construcció enviaren el 31 de desembre al President de la Secció Social de l'esmentat sindicat i president del Consell Provincial de Treballadors de Barcelona i província. Tres eren les demandes:

« 1 - Que el més aviat possible es posi en llibertat al camarada sindical i vocal Nacional Angel Rozas, membre del Consell Provincial de Treballadors de la província, perquè considerem que les causes que han motivat la seva detenció són injustes i, endemés, en plena contradicció amb els drets propis dels Jurats, la missió dels quals és la defensa dels interessos dels treballadors que representen.

« 2 - En cas de que no sigui alliberat, demanem una Assemblea General pel dia 12 de gener, a les 19-30, amb la participació dels jurats, enllaços i productors del nostre sindicat al local Social, per tal de que s'ens informi del per què segueix detingut.

« 3 - En cas de que no es doni satisfacció a les nostres justes peticions fem a vostres responsables de les perturbacions laborals que puguin originar l'actitud arbitrària que s'ha tingut amb el nostre representant sindical. »

A LES FABRIQUES

Simultàniament, enllaços de la Hispano-Olivetti, Ràpida i C.O.M.E.S.A. s'adreçaven al President del Sindicat del Metall de Barcelona amb un document similar:

« Fem arribar aquest escrit com expressió de la nostra preocupació i dels treballadors que representem davant dels greus esdeveniments que s'han produït a Barcelona i Sabadell. Ens referim, concretament, a la detenció del nostre company Pedro Hernandez, Vocal Jurat d'empresa a la metal·lúrgica A.D.E.R., junt amb la dels treballadors Angel Rozas, Angel Abad i Tomas Chicharro, seguides, en dies successius, de la d'altres nombrosos treballadors de Sabadell, disset en total... »

I, després de la denúncia, el document demana la intervenció del Sindicat per a fer alliberar els detinguts i una assemblea general d'informació pel dia 12.

SOLIDARITAT

La solidaritat envers els membres de les Comissions Obreres detinguts les vigílies de cap d'any ha mobilitzat a milers de treballadors durant tot el temps que han durat les detencions. Producte de les col·lectes a les fàbriques, s'havien recollit en pocs dies més de 30.000 pessetes que han servit per a fer front a les més urgents necessitats de les famílies. La rifa d'un rellotge, a Cornellà, aportà 5.000 pessetes; en una reunió del Baix Llobregat foren recaptades 7.000 pessetes; els treballadors de la Siemens en recolliren 2.500, els de Tramvies 2.800, etc.

Es calurosament comentada la visita que el dia de Reis feu una delegació de les Comissions Obreres a Sabadell, per a entrevistar-se amb les famílies dels detinguts i obsequiar als seus fills amb joguines i laminadures.

ELS ESTUDIANTS TAMBÉ...

El dia 28 de desembre eren detinguts 8 estudiants de diferents Facultats de la Universitat de Barcelona i un nové era agafat a Palència. El dia 2 de gener s'anunciava el procesament dels senyors Maurici Serrabima, Joan Coromines, Ernest Lluch i el reverend Francesc Botey, escolapi, per « supuesto delito de reunión ilegal ».

... REACCIO IMMEDIATA

El dia 2 de gener, la tercera assemblea de la Junta de l'Associació Democràtica de Tècnics i Quadres feia una declaració en la que es deia: « Ens manifestem solidaris amb les protestes realitzades contra la repressió a que es veuen sotmesos diversos sectors de la nostra societat... » Al mateix temps, 96 intel·lectuals, representants de les Comissions Obreres, així com del Sindicat Democràtic d'Estudiants de Barcelona enviaven una protesta per escrit als Ministres d'Educació, de Justícia i de Treball, document en el qual denunciaven la repressió en totes les seves variants. També s'han donat a conèixer protestes de caràcter individual. Telegrams en el mateix sentit, tramesos a les autoritats, demanant l'alliberament immediat de tots els detinguts durant les vigílies de Nadal.

RESULTATS

El dia 31 de desembre eren alliberats tots els estudiants, excepte Francisco Fernandez (detingut a Palència) que no ho fou fins el 9 de gener. Dos dels detinguts de Sabadell eren alliberats i els restants posats a disposició del Tribunal d'Ordre Públic. El dia 5 de gener era alliberat Ignaci Tomas Urbanes i el dia 11 eren posats al carrer els catorze restants. O sigui: la vetlla del 12 de gener, dia en que els obrers del Metall i de la Construcció, demanaven l'Assemblea.

PERO NO N'HI HA PROU

El divendres 13 de gener, centenars d'estudiants de la Universitat de Barcelona celebraven la Jornada anual de protesta contra la repressió. L'acció culminà en l'assalt espectacular de l'edifici de les APES bis. En la reunió celebrada hores abans, els oradors van denunciar la repressió policíaca contra els estudiants, els obrers, els intel·lectuals catalans i els catòlics lliberals.

Tot això no és més que un botó de mostra de que la por ja no és l'aliat principal de la dictadura perquè l'acció contra la por fa perdre la por. La repressió franquista no és invencible.

129 ENLLAÇOS S'ADRECEN A LA VICEPRESIDENCIA DEL GOVERN

Signada pels representants dels rams del Transport, Construcció, Metall, Tèxtil, Comerç, Banca, Cervesa, Fruïtes i Productes Hortícoles, Oliva i Química, una carta dirigida al Capità General Muñoz Grandes expressa en cinc punts els pressuposts sobre els quals hauria de basar-se una nova Llei Sindical:

- 1 - que (la Llei Sindical), ha de comptar amb l'opinió dels treballadors;
- 2 - que no l'han d'elaborar un grup d' « experts » i jerarques, sinó el conjunt dels treballadors;
- 3 - que el Sindicat ha d'ésser democràtic, independent, representatiu i no l'han de tutelar persones alienes als propis treballadors;
- 4 - que només amb un Sindicat basat en aquests

A la Hispano Olivetti

VAGA I ACCIONS DIVERSES

Des de finals de novembre havien els treballadors de la HOSA plantejat una petició d'augment de jornals d'acord amb l'augment sofert pel cost de la vida.

La petició fou renovada durant la segona quinzena de desembre. El silenci i l'obstinació dels directius de la HOSA feu que els administratius passessin a una acció de vaga d'hores extres, acció que ha adoptat tota la plantilla de la fàbrica. Davant la unanimitat demostrada pel personal, la direcció es veu obligada a accedir a la discussió de l'augment.

El 5 de gener, uns 3.000 obrers reunits a la sortida del treball, i vist que l'empresa manté la negativa a concedir cap augment, decideixen iniciar una hora de vaga. Efectivament, el dia 9, la fàbrica es paralitzada durant una hora: L'empresa reempren les discussions, promet una decisió satisfactòria en el terme d'una setmana i els treballadors reemprenen el treball.

La direcció de l'empresa ha fet finalment unes propostes d'augment retroactiu al 1 d'octubre, que es troben en discussió a l'hora de fer aquesta ressenya.

ATURS A LA "MAQUINISTA TERRESTRE Y MARITIMA"

En aquesta gran empresa barcelonina existeix una aguda situació de protesta, motivada en part per la decisió de reduir la plantilla —que ha provocat ja l'acomiadament d'uns setanta obrers i empleats— i també per la no satisfacció de les reivindicacions econòmiques que li han plantejades. Davant la pressió obrera, l'empresa s'ha vist obligada ja a anunciar a la premsa que està en estudi un reajustament dels jornals d'acord amb l'augment dels preus. Mentrestant, es senyalen aturs parcials i plantes en distintes seccions de la factoria de Sant Andreu.

1.500 pts. D'AUGMENT ALS TRAMVIARIS

Gràcies a la fermesa desplegada pels treballadors tramviaris la Companyia ha hagut de concedir finalment l'augment que aquells venien reivindicant: Amb efecte retroactiu als mesos d'octubre, novembre i desembre, en el nou conveni figura un augment de 1.500 pessetes per treballador i per mes.

AGITACIO AL RAM DE L'AIGUA

A mitjans de gener no s'havia arribat encara a un acord en les discussions pel nou Conveni Col·lectiu del Ram de l'Aigua. Els treballadors exigeixen millores substancials que compensin realment la brutal pujada dels preus. L'ambient en la major part de les fàbriques és de gran agitació.

pressuposts serà possible una promoció dels homes del treball, i que;

5 - els treballadors lleidatans denuncien les manobres i fraudes que servint-se de la llei electoral han impossibilitat a nombre de treballadors l'accés a càrrecs sindicals a nivell superior, i en conseqüència s'exposa la necessitat de que siguin els propis treballadors els organitzadors i controladors de noves consultes electorals.

ELS TREBALLADORS DE "RIEGOS Y CONSTRUCCIONES" AL SINDICAT

El 29 de desembre propassat es concentraven al local sindical els treballadors de l'empresa « Riegos y Construcciones », obligant als jerarques a facilitar-los sala de reunió per a discutir de les reivindicacions que tenen plantejades a l'empresa. Els jerarques van haver de fer constar en acta que eren les reivindicacions i la posició dels treballadors.

DOCUMENT DELS FERROVIARIS LLEIDATANS

Reunits al local dels sindicats, els enllaços i jurats de la RENFE de Lleida van exigir dels jerarques que contestessin en acta les reivindicacions que presentaven i l'envio al Ministre de Treball d'un escrit acompanyat de diversos plecs de signatures en el qual els ferroviaris lleidatans expressen llur adhesió a les peticions dels seus companys de Madrid, Barcelona, Sevilla i la resta d'Espanya, senyalant que estan disposats a secundar totes les accions que aquells emprenguin.

A LA RENFE DE TARRAGONA

Els enllaços sindical i vocals socials ferroviaris de Tarragona, en el curs de diverses reunions a la Delegació de Sindicats han fet pública llur adhesió decidida i unànim a les reivindicacions plantejades per la Junta Social Central, i que han fet seves els ferroviaris dels principals centres del país.

Els treballadors de la RENFE de Tarragona s'haurien negat a fer hores extres mentre no fossin satisfetes les reivindicacions presentades. Diversos trens haurien quedat paralitzats i altres arribat amb retrassos considerables.

ELS TRANSPORTISTES PER CARRETERA

Els transportistes per carretera estan desenrotllant un ampli moviment de vaga i protestes a escala nacional, moviment que ha tingut diverses manifestacions importants en diferents poblacions catalanes. Les darreres informacions indiquen que gràcies a l'enèrgica protesta exterioritzada s'ha acordat ja un augment del 30 % de les tarifes que hauran de pagar les agències.

500 pts. D'AUGMENT A LA "GAMESA"

Plante de 30 minuts el 17 de desembre. El dia 21, davant l'obstinada posició de silenci de l'empresa, tota la fàbrica es posà en vaga. Això feu que la direcció acceptés immediatament d'iniciar conversacions. Els treballadors han obtingut 500 pessetes d'augment.

S'IMPUGNA EL CONVENI A LA TELEFONICA

L'Assemblea d'enllaços i Jurats de la Telefònica de Barcelona ha decidit a començaments de gener impugnar el vell Conveni Col·lectiu que des de la Central de Madrid es vol perllongar un any més a tota Espanya. S'exigeix Conveni nou i millores salarials d'acord amb els canvis que s'han produït en el cost de la vida.

TREBALL LENT A LA SEAT

En protesta contra la reducció abusiva i sense preavis dels temps de producció, diverses seccions de muntatge primer, tot el taller 5 seguidament i fins un total de varis milers de treballadors, passen a una acció de treball lent reduint la producció al mínim. El conflicte s'inicià el 20 de desembre i la seva fase activa s'allargà fins al 30, interrompint-se després el treball lent però sense que el conflicte hagi estat solucionat.

Repetidament, a les hores del « bocadillo », els treballadors accentuaven llur acció de protesta concentrant-se per centenars davant de les oficines.

Urzaiz, el Vice-secretari Provincial d'Ordenació Social, davant l'amplitud del conflicte, reuní als representants obrers, enllaços i jurats, i intentà coaccionar-los amenaçant amb la destitució dels càrrecs sindicals de tots aquells que es reunissin al marge del Sindicat. Tingué mots ofensius pels membres de les Comissions Obreres i dedicà una part de les seves amenaces als sacerdots que faciliten locals de reunió als treballadors. Finalment, fent prova del seu cinisme habitual, anuncià que la Delegació de Treball fallaria a favor de l'empresa.

La direcció de la SEAT, per tal de trencar l'acció de treball lent i la unitat dels treballadors feu correr l'amenaça d'acomiar tots els obrers en període de prova (són en nombre d'uns tres mil) si no es reprenia la producció normal desseguida.

El 31 de desembre els treballadors de la SEAT sospenien momentàniament l'acció de treball lent, advertint però que el conflicte no estava resolt i que els obrers no renunciaven a la seva reclamació contra els nous i abusius temps de treball.

Terrassa

ESCRIT AL MINISTRE DE TREBALL

* Treballadors de Terrassa dels rams Tèxtil, Metall, Construcció i Oficis Diversos han elevat un escrit al Ministre de Treball en el qual reiteren les principals reivindicacions de la classe obrera, tals com un salari mínim de 300 pessetes, l'escala mòvil, a treball igual salari igual per a les dones i la joventut, salari real al 100 per 100 en cas d'enfermetat, malaltia o jubilació, assistència mèdica i farmacèutica gratuïta i sense cap limitació als treballadors que la requereixin i llibertat sindical concebuda en termes d'un sindicat obrer representatiu, democràtic i independent de tota ingerència aliena als treballadors.

En aquest escrit, els treballadors de Terrassa denuncien com contraries als interessos dels obrers les mesures recentment decretades per la Seguretat Social que obliguen als malalts a pagar fins el 23 % del cost de les medicines receptades pel Seguro.

900 TREBALLADORS EN VAGA A LA A. E. G.

Els 900 treballadors de la important empresa metallúrgica de Terrassa han començat la segona quinzena de gener una vaga en defensa de llurs reivindicacions econòmiques que l'empresa refusa de discutir.

VAGA A LA "AISCONDEL"

Des del mes de novembre el Jurat d'Empresa tenia sol·licitat un augment de les hores extres del 75 %. A la fàbrica Aiscondel les hores extres es paguen a un preu inferior a les normals. L'empresa s'ha negat a tenir en compte la reivindicació dels treballadors i ha cercat a desviar-les oferint altres mesures que no responen a llurs necessitats.

Davant l'actitud negativa de l'empresa, els obrers de la fàbrica així com també els del taller han acudit a la vaga indefinida d'hores extres.

LLEIDA I LA INTEGRITAT TERRITORIAL DE CATALUNYA

La premsa editada a Catalunya ha denunciat sorollosament l'opuscle titulat « Esquema de Divisió Econòmica Regional d'Espanya », elaborat pel gabinet tècnic de la Vicepresidència d'Ordenació Econòmica dels Sindicats, en el qual es presenta com a hipòtesis de treball la reestructuració d'algunes regions i s'en crea una denominada « Baix Ebre », dins la qual apareix incorporada la « província » de Lleida i una part de la de Tarragona. Aquesta nova divisió regional, que han fet a seva també algunes Comissions del « Plan de Desarrollo » es troba així mateix en diversos manuals de Geografia aprovats pel Ministeri d'Educació i Ciència i en els « questionaris de batxillerat », coses totes elles que semblen revelar un propòsit oficial d'avançar cap a una reestructuració regional que amputaria de Catalunya una part important del seu territori.

Es comprèn que aquest propòsit oficial hagi provocat la indignació que reflecteixen nombroses cartes de lectors publicades darrerament pels diaris barcelonesos, indignació que compartim els comunistes. No obstant, la manera sensacionalista amb que alguns d'aquests periòdics i certs personatges i institucions del règim aborden aquest problema, al mateix temps que silencien o recolzen l'opressió nacional de que Catalunya és víctima, indueix a creure que allò que pretenen és més aviat confondre i distreure al nostre poble que no defensar els seus drets.

Perquè essent greu que es retalli arbitràriament el territori de Catalunya en mapes i esquemes administratius, ho és molt més encara que Catalunya, en tant que nació, sigui ignorada y vexada en la realitat des de fa gairebé trenta anys pel règim centralista i despòtic del General Franco.

Allò que ha de provocar la nostra ira i la nostra protesta de manera preferent és que el poble català no pugui servir-se lliurement de la seva llengua, tenir escoles on s'ensenyi el català i en català, disposar d'institucions polítiques i administratives autònomes, de caràcter nacional, ni disfrutar de les llibertats democràtiques fonamentals. Aquests drets són els que interessin en primer lloc, a Lleida i a Catalunya tota, i per ells hem de lluitar junts tots els catalans.

En el seu II Congrés, el PSU cridà a reclamar, a través de formes legals i extralegals, les reivindicacions culturals següents:

- Reconeixement de l'idioma català com a llengua oficial, junt amb el castellà en el territori de Catalunya.
- Llibertat completa per a l'edició de

AJUT AL PARTIT

Un simpatitzan de 74 anys de Lleida, 25 pts ; Amics de Lleida 5.535 pts ; Amics de Tarragona i Reus 21.295 pts ; Pobles de les comarques de Lleida 9.400 pts ; Girona i pobles 7.075 pts ; Pobles del Baix Ebre 3.925 pts ; Pobles de la Conca del Ter 2.900 pts ; Amics de la Zona Minera 2.450 pts ; Cuirassat Potemkin 1.200 pts ; Amics de Manresa 100 pts ; Veterans de « Treball » 900 pts ; Donatiu de B. i germana 3.618 pts ; Donatiu de Carles 627 pts ; Donatiu de M i família 500 pts ; Donatiu de Jordi de les Comarques Lleidatanes 1.000 pts ; Com 15, 15.650 pts ; Com 30 N. 5.010 pts ; Com 30 S. 3.450 pts ; C.E. 1.000 pts ; CLT, 1, 1.380 pts ; K.A. 300 pts ; Estrella 100 pts ; Grup Castor 1.100 pts ; J.D. Lacalle (dues entregues) 250 pts ; S.5, 250 pts ; M.G. (dues entregues) 75 pts ; Grup C.M. 5.000 pts ; Comsolol 130 pts ; Leandro 100 pts ; S.4, 250 pts ; « Cleos » 100 pts ; S.3, 80 pts ; un taxista 150 pts ; P.F. (dues entregues) 1.000 pts ; Antonio 25 pts ; A. Metralla 160 pts ; M.J. 100 pts ; W (dues entregues) 900 pts ; Ana-Torre 100 pts ; Grup Santiago 600 pts ; Ruvió 200 pts ; Beltran 300 pts ; Rosell 300 pts ; Jaime 100 pts ; Català B. 25 pts ; D. Jerfa 100 pts ; Rafa 100 pts ; Grup I.H. de Cisneros, del Prt. 170 pts ; M.O. cs 300 pts ; C.B. 140 pts ; 2 de P.R. 100 ; S.1. 5 pts.

Ajut als presos

S.5. 50 pts ; P.F. 500 pts ; Antonio 25 pts.

Ajut al Vietnam

Grup Amics de la Pau 500 pts ; K.A. 300 pts. El mes de juny, els treballadors de Terrassa recolliren 5.000 pessetes en una subscripció d'Ajut al Vietnam. Un error tècnic feu que no es publicàs aquesta quantitat en el seu degut temps, error que rectificarem avui.

diaris, revistes, llibres i altres publicacions en llengua catalana.

— Llibertat completa per a servir-se de la llengua catalana a la tribuna pública, a la ràdio i a la televisió. Estacions de ràdio i televisió que emiteixin en llengua catalana.

— Inclusió de l'estudi de la llengua catalana en els programes de totes les institucions d'ensenyança de Catalunya. Escoles primàries, secundàries, Tècniques, etc., on s'ensenyi en llengua catalana als alumnes que

ESCOLTEU

RADIO ESPANYA INDEPENDENT ESTACIO PIRENAICA

Al matí, de 7 h. a 8 h.

per ondes de 27 - 39 i 43 metres

Al migdia, de 14 a 15 h.

per ondes de 17 - 21 i 25 metres

Tarda i vespre, de 17 a 0'30 h.

per ondes de 17 - 27 - 32 - 39 i 43 m.

EMISSIONS EN CATALA DILLUNS
I DIJOUS

així ho prefereixin. Estatut d'autonomia per a la Universitat de Barcelona, la qual ha de tenir entre els seus fins fomentar la cultura nacional catalana.

— Llibertat completa per a celebrar tota classe d'actes culturals, folklòrics i altres peculiars del poble de Catalunya, inclosos els tradicionals Jocs Florals de la Llengua Catalana que actualment es celebren a l'estranger per estar prohibits.

— Llibertat completa per a la creació i el funcionament d'organitzacions com l'Institut d'Estudis Catalans, l'Omnium Cultural i altres que es proposin el foment de la cultura, el folklore i les tradicions populars de Catalunya.

En el terreny polític, el PSU propugna la restauració de les llibertats autonòmiques conquistades sota la República, com una primera passa vers l'exercici del dret d'autodeterminació, dret que els comunistes de tot Espanya reivindicuem per als pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia.

Però conquistar les llibertats autonòmiques exigeix la liquidació prèvia de la dictadura i la instauració a tot Espanya d'un règim autènticament democràtic, puix que les llibertats nacionals formen part i són inseparables de les llibertats democràtiques.

Al nostre entendre, per tal de que Lleida no deixi d'ésser catalana és necessari no solament impedir que prosperi la reestructuració regional posada en marxa pels franquistes, sinó assegurar que Catalunya visqui. Es a dir; cal liquidar totes les formes d'opressió nacional que Catalunya sofreix sota la dictadura i conquistar els drets culturals, socials i polítics que facin possible la recuperació i el desenrotllament nacional d'una Catalunya autònoma, agermanada als altres pobles d'Espanya dins un Estat lliure i democràtic.

UN DESGAVELL ORGANITZAT

per **Jaume Roca**

Des de fa anys, no hi ha assemblea ni reunió de pagesos on no sigui denunciada vigorosament la política d'importacions massives de productes agrícoles i ramaders. Pàgines i més pàgines han estat escrites per economistes qualificats denunciant aquest desgavell.

Però res hi fa; el Govern no solament continua les importacions sinó que les augmenta. Les estadístiques dels deu primers mesos del 1966 posen de relleu un augment del 37 % en les importacions, en comparació amb el mateix període del 1965. En total, fins a finals d'octubre s'havien ja importat per 470 milions de dolars, contra 343 milions l'any passat.

Les importacions de panís americà, per exemple, han augmentat d'un 58,8 %. Mentrestant, aquest cultiu disminueix constantment en el camp català car la saturació del mercat fa que els pagesos estiguin obligats a vendre el panís a preus no rendables.

Per les llevors i productes oleaginosos l'augment és del 50 %, amb gran indignació dels pagesos oliverers, especialment a les comarques lleidatanes de Les Garrigues i la Segarra on, darrerament, es reuniren per a reclamar, entre altres coses, que es posés fi a les importacions d'olis de llevors, reivindicació doblement justificada pel fet de que la collita d'olives d'enguany és considerada de les bones i es produirà un problema d'excedents.

Les importacions de carn han augmentat d'un 49 %, i les de llet i productes derivats ha assolit la respectable xifra de 16,5 milions de dolars: Ben recent encara està en la memòria de tots la situació creada per les importacions especulatives de llet i de carn congelada, que tant de mal causaren en l'economia familiar dels petits ramaders del Pirineu i provocaren la « guerra de la llet » a Astúries i a Santander.

Els governants afirmen que la importació de productes agrícoles i ramaders és una necessitat... per tal d'evitar el desfase dels preus en el mercat nacional: La veritat, que es guarden prou bé de proclamar els ministres, és que les importacions massives asseguruen un desfase escandalós dels beneficis dels monopolis exportadors-importadors. D'un costat amb la comercialització dels productes importats i, en segon lloc, aprofitant la saturació del mercat espanyol que ells mateixos provoquen per escanyar els pagesos obligant-los a vendre a baix preu.

¿Es que les importacions massives de carn, de llet i de productes derivats han fet baixar els preus al consumidor? No, ni d'un cèntim...

¿Es que les importacions de llevors i productes oleaginosos han fet baixar el preu de l'oli al consum? No, ni d'un cèntim..., i si es troba oli més barat es tracta de barreja escandalosa que constitueixen un veritable atentat a la salut dels consumidors i una font de profits criminals per als especuladors i traficants.

¿Es que els petits avicultors paguen els pinsos més barats d'ençà que s'importen quantitats fabuloses de panís i de cibada americans? No, ans al contrari, els preus dels pinsos pujen.

La política franquista va contra els interessos del camp; és una política de protecció als beneficis del gran capital monopolista, de l'oligarquia financera i terratinent.

L'interès nacional exigeix que sigui canalitzat un ajut substancial als camperols, garantint a partir de l'Estat la venda dels seus productes a preus remuneradors, canalitzant un ajut substancial, en forma de crèdits a llarg terme, subvencions, obres hidràuliques, etc., vers l'agricultura, sense les quals coses no hi ha desenrotllament possible de la productivitat del camp espanyol ni prosperitat per a la seva laboriosa pagesia.

Això és el que es faria a Espanya si hi hagués un veritable Govern que servís els interessos nacionals. Aquest és el gran problema que condiciona la solució de tots els problemes agraris i ramaders, solució que es resumeix en un sol mot: **DEMOCRACIA**.